

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

Rok III

WARSZAWA, dnia 5 sierpnia 1937 r.

Nr 16

T R E Ś Ć:

I. OCHRONA I INSPEKCJA PRACY.

	Str
Poz. 239. Rozporządzenie Rady Min. z dn. 20.VII. 1937 r. w sprawie skrócenia czasu pracy robotników, zatrudnionych pod ziemią w kopalniach węgla kamiennego przy robotach szczególnie ciężkich lub niebezpiecznych dla zdrowia (Dz. U. R. P. z dnia 24 lipca 1937 r. Nr 56, poz. 440)	522
Poz. 240. Rozporządzenie Rady Min. z dn. 20.VII. 1937 r. w sprawie skrócenia czasu pracy robotników, zatrudnionych w kopalniach węgla kamiennego pod ziemią (Dz. U. R. P. z dnia 24 lipca 1937 r. Nr. 56, poz. 441)	523
Poz. 241. Rozporządzenie Rady Min. z dn. 20.VII. 1937 r. w sprawie skrócenia czasu pracy niektórych kategorii robotników zatrudnionych na powierzchni w kopalniach węgla kamiennego (Dz. U. R. P. z dnia 24 lipca 1937 r. Nr 56, poz. 442)	523

III. UBEZPIECZENIA SPOŁECZNE.

Poz. 242. Ustawa z dn. 16.VII. 1937 r. w sprawie zmiany ordynacji ubezpieczeniowej (Dz. Ust. Śląskich z dnia 21 lipca 1937 r. Nr 15, poz. 35).	524
---	-----

IV. OPIEKA SPOŁECZNA.

Poz. 243. Pismo okólne M. O. S. z dn. 5.VIII. 1937 r. Nr Op. 15/13-7 w sprawie doboru kwalifikowanych pracowników opieki społecznej	525
--	-----

V. ZDROWIE PUBLICZNE.

Poz. 244. Rozporządzenie M. O. S. z dn. 16.VII. 1937 r. wydane w porozumieniu z M. Spr. Wojsk. w sprawie zmiany rozporządzenia z dn. 30.I. 1934 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1937 r. Nr 58, poz. 459)	525
Poz. 245. Zarządzenie M. O. S. z dn. 5.VIII. 1937 r. o utworzeniu filij Państwowego Zakładu Higieny w Łucku i Stanisławowie	526
Poz. 246. Okólnik Nr 50/37 M. O. S. z dn. 5.VIII. 1937 r. Nr Zn. 3d/11-7 w sprawie rozbudowy szpitalnictwa	526
Poz. 247. Pismo okólne M. O. S. z dn. 31.VII. 1937 r. Nr Zn. 3c/26-7 w sprawie tularemii	526

VI. SPRAWY OGÓLNO-ADMINISTRACYJNE.

Poz. 248. Okólnik Nr 49/37 M. O. S. z dn. 4.VIII. 1937 r. Nr Or. 9/1-7 w sprawie zakazu pobierania w urzędach datków na cele społeczne	528
Poz. 249. Pismo okólne M. O. S. z dn. 4.VIII. 1937 r. Nr W. 1/88-7 w sprawie odpowiedzialności za wypadki w związku z przygotowaniem lub prowadzeniem opl.	528
Poz. 250. Pismo okólne M. O. S. z dn. 4.VIII. 1937 r. Nr Bd. 35/78-7 w sprawie podatku specjalnego i dochodowego od wynagrodzeń komisarzy ubezpieczalni społecznych	528

Poz. 251. Rozporządzenie Rady Min. z dn. 12.VII. 1937 r. o sposobie kwalifikowania urzędników państwowych (Dz. U. R. P. z dnia 22 lipca 1937 r. Nr 55, poz. 429)	529
Poz. 252. Rozporządzenie Rady Min. z dn. 12.VII. 1937 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Min. z dn. 8.XI. 1929 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. z dnia 29 lipca 1937 r. Nr 57, poz. 449)	530

KOMUNIKATY .

Poz. 253. W sprawie kursu higieny publicznej dla lekarzy	532
Poz. 254. W sprawie czasopisma „Pielęgniarka Polska”	532
Poz. 255. Zmiany personalne w Zarządzie Centralnym M. O. S., w urzędach i zakładach podległych	532
Poz. 256. Zbiór układów zbiorowych pracy	534

I. Ochrona i inspekcja pracy.

239.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lipca 1937 r.

w sprawie skrócenia czasu pracy robotników, zatrudnionych pod ziemią w kopalniach węgla kamiennego przy robotach szczególnie ciężkich lub niebezpiecznych dla zdrowia.

(Dz. U. R. P. z dnia 24 lipca 1937 r. Nr 56, poz. 440).

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 14 kwietnia 1937 r. o skracaniu czasu pracy w górnictwie węglowym (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 243) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze dotyczy robotników, zatrudnionych pod ziemią w kopalniach węgla kamiennego przy robotach szczególnie ciężkich lub niebezpiecznych dla zdrowia.

§ 2. Do robót szczególnie ciężkich lub niebezpiecznych dla zdrowia robotników zalicza się następujące roboty:

- a) przy czyszczeniu żoźpi w szybach i osadników wodnych, jeżeli czyszczenie jest ręczne i odbywa się w wodzie lub błocie;
- b) przy głębieciu szybów, jeżeli warunki wymagają pracy w nieprzemakalnych ubraniach;

c) na wysokich filarach, jeżeli wysokość ich przekracza 8 m;

d) w pokładach o miąższości poniżej 0,55 m, jeżeli upad ich jest mniejszy aniżeli 15°;

e) w temperaturze ponad 28°C.

§ 3. Czas pracy robotników, zatrudnionych przy robotach wymienionych w § 2 lit. a), b), c), d), wliczając czas zjazdu i wyjazdu, nie może przekraczać 7 godzin na dobę i 42 godzin na tydzień, zaś czas pracy robotników zatrudnionych przy robotach wymienionych w § 2 lit. e) — 6 godzin na dobę i 36 godzin na tydzień.

§ 4. Wprowadzenie czasu pracy, przewidzianego rozporządzeniem niniejszym, nie stanowi podstawy prawnej do jednostronnego zmniejszenia stawek zarobkowych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze całego Państwa.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1937 r. i obowiązuje do dnia 1 stycznia 1940 r.

Prezes Rady Ministrów:

(—) *Stawoj Składkowski*

Minister Opieki Społecznej:

(—) *Marian Zyndram-Kościałkowski*

240.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lipca 1937 r.

w sprawie skrócenia czasu pracy robotników, zatrudnionych w kopalniach węgla kamiennego pod ziemią.

(Dz. U. R. P. z dnia 24 lipca 1937 r. Nr 56, poz. 441).

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 14 kwietnia 1937 r. o skracaniu czasu pracy w górnictwie węglowym (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 243) zarządza się, co następuje:

§ 1. Czas pracy robotników zatrudnionych w kopalniach węgla kamiennego stale pod ziemią, z wyjątkiem osób, objętych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 440) oraz robotników zatrudnionych w działach o ruchu ciągłym — wliczając czas zjazdu i wyjazdu — nie może przekraczać 7 godzin 30 minut na dobę i 45 godzin na tydzień.

§ 2. Wprowadzenie czasu pracy, przewidzianego w rozporządzeniu niniejszym, nie stanowi podstawy prawnej do jednostronnego zmniejszenia stawek zarobkowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze całego Państwa.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1937 r. i obowiązuje do dnia 1 stycznia 1940 r.

Prezes Rady Ministrów:

(—) *Sławoj Składkowski*

Minister Opieki Społecznej:

(—) *Marian Zyndram-Kościałkowski*

241.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lipca 1937 r.

w sprawie skrócenia czasu pracy niektórych kategorii robotników zatrudnionych na powierzchni w kopalniach węgla kamiennego.

(Dz. U. R. P. z dnia 24 lipca 1937 r. Nr 56, poz. 442).

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 14 kwietnia 1937 r. o skracaniu czasu pracy w

górnictwie węglowym (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 243) zarządza się, co następuje:

§ 1. Czas pracy robotników:

- a) będących w pogotowiu do pracy na kopalniach węgla kamiennego na obszarze województwa śląskiego,
- b) zatrudnionych na kopalniach węgla kamiennego przy pilnowaniu w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 94, poz. 734) na obszarze objętym mocą tej ustawy —

— nie może przekraczać 8 godzin na dobę i 48 godzin na tydzień.

§ 2. Przepisy § 1 nie dotyczą:

- a) dozorców i stróżów placowych, parkowych, drogowych, mostowych itp.,
- b) woźniców ciężarowych pojazdów konnych, ich pomocników oraz stajennych,
- c) kierowców autobusów i samochodów oraz ich pomocników,
- d) osób, którym powierzono wykonywanie w czasie przewozu czynności związanych z opieką nad towarami, bagażem lub osobami, oraz z ładowaniem i ekspedycją.

§ 3. (1) Wprowadzenie czasu pracy, przewidzianego w rozporządzeniu niniejszym nie stanowi podstawy prawnej do jednostronnego zmniejszenia stawek zarobkowych.

(2) Przepis ust. (1) nie dotyczy części zarobku wypłacanej za pracę w godzinach ponad 8 godzin dziennie i 48 godzin tygodniowo.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze całego Państwa.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1937 r. i obowiązuje do dnia 1 stycznia 1940 r.

Prezes Rady Ministrów:

(—) *Sławoj Składkowski*

Minister Opieki Społecznej:

(—) *Marian Zyndram-Kościałkowski*

III. Ubezpieczenia społeczne.

242.

USTAWA

z dnia 16 lipca 1937 roku

w sprawie zmiany ordynacji ubezpieczeniowej.

(Dz. Ust. Śląskich z dnia 21 lipca 1937 r. Nr 15. poz 35).

Art. 1.

W ordynacji ubezpieczeniowej z 19 lipca 1911 r. (Dz. U. Rzeszy str. 509) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1311 otrzymuje następujące brzmienie:

„Renty z ubezpieczenia inwalidzkiego zmniejsza się, o ile zbiegają się z rentą z ubezpieczenia od wypadków, względnie z rentą z ubezpieczenia pracowników umysłowych

wyższą niż 30,— zł miesięcznie
przy rencie inwalidzkiej
„ „ 15 zł miesięcznie
przy rencie wdowiej
„ „ 7,50 zł miesięcznie
przy rencie sierocej

o połowę nadwyżki ponad wyżej wymienione kwoty, jednak z wyłączeniem dodatku państwowego; o ile zaś zbiegają się z dochodem z pracy wyższym niż 60 — zł miesięcznie, o połowę nadwyżki ponad tę kwotę, z wyłączeniem dodatku państwowego.

Jeżeli uprawniony pobiera kilka rent z ubezpieczenia wypadkowego albo rentę z ubezpieczenia od wypadków i rentę z ubezpieczenia pracowników umysłowych, to za podstawę do zmniejszenia renty z ubezpieczenia inwalidzkiego służy łączna suma pobieranych rent.

Postanowienia te mają zastosowanie również do udzielanej przez instytucje ubezpieczenia od wypadków opieki w szpitalu lub w innym zakładzie leczniczym, przy czym pobyt w szpitalu tym lub zakładzie traktuje się na równi z poborem pełnej renty wypadkowej.

Jeżeli okazałoby się przy zastosowaniu powyższego sposobu zmniejszania rent z ubezpieczenia inwalidzkiego, że dotychczas pobierane przez uprawnionych renty zmniejszone, miałyby ulec dalszemu jeszcze zmniejszeniu, to należy płacić im renty w dotychczasowej wysokości.

Jeżeli przy zastosowaniu powyższego sposobu zmniejszania rent okaże się, że renty z ubezpieczenia inwalidzkiego należałoby zmniejszyć o kwotę mniejszą, niż 1,— zł miesięcznie, należy wypłacać rentę pełną (nie zmniejszoną).”

2) § 1318 otrzymuje następujące brzmienie:

„Jeżeli zachodzą warunki do udzielenia renty inwalidzkiej i wdowiej, to niższa renta

spoczywa od najbliższego miesiąca po zaistnieniu tych warunków.”

3) § 1403 otrzymuje następujące brzmienie:

„Po upływie roku obrachunkowego przesyłają instytucje ubezpieczeniowe Wojewódzkiemu Urzędowi Ubezpieczeń zestawienia wypłaconych rent, a Wojewódzki Urząd Ubezpieczeń ustala przypadające ze Skarbu Państwa dopłaty do rent z tytułu dodatku państwowego.”

Art. 2.

Renty zmniejszone na podstawie art. 1 pkt 26 oraz art. 8 ust. 2 ustawy z 22 czerwca 1934 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień ordynacji ubezpieczeniowej (Dz. U. Śl. Nr 15, poz. 31) ulegają przeliczeniu w myśl zasad określonych w art. 1 z dniem, w którym wchodzi w życie postanowienia niniejszej ustawy.

Odwołania od orzeczeń przeliczeniowych, rozstrzyga ostatecznie postanowieniem przewodniczący właściwej Izby Orzekającej Wyższego Urzędu Ubezpieczeń bez ustnej rozprawy.

Art. 3.

Renty jeszcze nie przyznane, których początek sięga okresu przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a do których należałoby zastosować powyższe przepisy o zmniejszeniu rent, oblicza się według zasad niniejszej ustawy już od początku ich płatności, najwcześniej jednak od 1 sierpnia 1934 r.

Art. 4.

Uchyla się postanowienia art. 1 pkt 26, 27 i 30 oraz art. 8 ust. 2 ustawy z 22 czerwca 1934 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień ordynacji ubezpieczeniowej (Dz. U. Śl. Nr 15, poz. 31).

W razie gdy obok renty inwalidzkiej należy się wzrost rentowy z ubezpieczenia pracowników umysłowych, wówczas mają analogiczne zastosowanie do zmniejszenia renty z ubezpieczenia inwalidzkiego postanowienia art. 1 — 3 niniejszej ustawy.

Art. 5.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od 1 lipca 1937 r.

Art. 6.

Wykonanie ustawy porucza się Wojewodzie Śląskiemu.

Marszałek:

(—) K. Grzesiński

IV. Opieka społeczna.

243.

PISMO OKÓLNE

MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 5 sierpnia 1937 r. Nr Op. 15/13-7

w sprawie doboru kwalifikowanych pracowników opieki społecznej.

Do

Panów wojewodów i Pana komisarza rządu na m. st. Warszawę.

Doceniając znaczenie właściwego doboru wykwalifikowanych sił przy wykonywaniu opieki społecznej w terenie, komisariat rządu na m. st. Warszawę i urzędy wojewódzkie zgłaszają często do Ministerstwa zapotrzebowania na tego rodzaju pracowników.

W związku z powyższym Ministerstwo Opieki Społecznej przypomina, że w Polsce istnieją dotychczas, poza kursami dokształcającymi, 3 stałe studia, a mianowicie: Studium Pracy Społecznej i Oświatowej przy Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie (ul. Opaczewska 2-a), Katolicka Szkoła Społeczna w Poznaniu (ul. Podgórna 12-b) i Studium Pracy Społecznej we Lwowie (ul. Podwale 17), które przygotowują według programu i planu, uzgodnionego z Ministerstwem

Opieki Społecznej, fachowych pracowników, społecznych w szczególności w dziale opieki nad dziećmi i młodzieżą (wychowawców zakładów opiekuńczych, wychowawców kolonijnych instruktorów, a także w dopuszczalnych przypadkach. — kierowników zakładów opiekuńczych).

Świadectwa ukończenia powyższych studiów Ministerstwo Opieki Społecznej uznało za wystarczające pod względem kwalifikacyjnym w myśl rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 100, poz. 866) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 12 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 743) do pełnienia obowiązków kierowniczych w zakładach opiekuńczo - wychowawczych w przypadkach, gdy nie stoją temu na przeszkodzie przepisy cytowanego rozporządzenia.

Poza tym należy zaznaczyć, że w toku organizacji znajduje się Studium Pracy Społecznej w Krakowie.

Powyższe zechcą Panowie wojewodowie i Pan komisarz rządu na m. st. Warszawę podać do wiadomości podległym władzom administracji ogólnej oraz związkom samorządowym i instytucjom wykonywającym zadania opieki społecznej.

Za Ministra

(—) *Dr E. Piestrzyński*
Podsekretarz Stanu

V. Zdrowie publiczne.

244.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 16 lipca 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 30 stycznia 1934 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej.

(Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1937 r. Nr 58, poz. 459).

Na podstawie art. 5 i 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 712) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 3 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 30 stycznia 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 96) dodaje się na końcu ustępu 1 zdanie następujące:

„Odbycie przez oficera po ukończeniu Szkoły Podchorążych Sanitarnych pierwszego okresu praktyki szpitalnej według programu Ministerstwa Spraw Wojskowych czyni zadość wymaganiom art. 3 ust. (1) lit. c) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej.”

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej:

(—) *M. Zydrum-Kościółkowski*

245.

**ZARZĄDZENIE
MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ**

z dnia 5 sierpnia 1937 r.

o utworzeniu filij Państwowego Zakładu Higieny w Łucku i Stanisławowie.

Na podstawie art. 7 ust. (3) i (4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 336 z r. 1936) ustanawiam z dniem 1 września 1937 r. filie Państwowego Zakładu Higieny w Łucku i Stanisławowie.

Każda z filij posiadać będzie oddział bakteriologiczny, oddział badania żywności i przedmiotów użytku oraz oddział wodny.

Filia w Łucku działalnością swą obejmie teren województw poleskiego i wołyńskiego, filia w Stanisławowie — teren województw stanisławowskiego i tarnopolskiego.

Za Ministra:

(—) *dr E. Piestrzyński*,
Podsekretarz Stanu

246.

OKÓLNIK Nr 50/37

MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 5 sierpnia 1937 r. Nr Zn. 3d/11-7

w sprawie rozbudowy szpitalnictwa.

Do

*Panów wojewodów i komisarza rządu
na m. st. Warszawę.*

Dotychczasowy stan szpitalnictwa nie zaspakaja potrzeb co do łóżek szpitalnych i specjalnych, rozmieszczenie szpitali w terenie jest bardzo nierównomierne, a znaczny odsetek szpitali nie odpowiada nawet skromnym wymaganiom pod względem budowlanym, wyposażenia i organizacji.

Ministerstwo Opieki Społecznej prosi Pana wojewodę (Pana komisarza rządu) o zarządzenie opracowania na tle aktualnego stanu w poszczególnych powiatach województwa — generalnego planu rozbudowy szpitalnictwa, której realizacja zaspokoiliby potrzeby ludności, uwzględniając naturalny jej przyrost.

W szczególności plan powinien uwzględniać:

- 1) rozbudowę istniejących szpitali,
- 2) budowę nowych szpitali,
- 3) liczbę nowych łóżek w jednych i drugich z podziałem tych łóżek według rodzaju chorych,
- 4) nazwę miejscowości, w której mają być wykonane prace wymienione w pkt 1) i 2).

Plan ten z uzasadnieniem i podaniem kolejności jego realizacji i środków finansowych, jakie mogłyby być przeznaczone na cele rozbudowy szpitalnictwa, zechce Pan wojewoda (Pan komisarz rządu) przesłać Ministerstwu w terminie do dnia 1.XI. r. b.

Podsekretarz Stanu:

(—) *Dr E. Piestrzyński*

247.

PISMO OKÓLNE

MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 31 lipca 1937 r. Nr Zn. 3c/26-7

w sprawie tularemii.

Do

*urzędów wojewódzkich, komisariatu
rządu na m. st. Warszawę i starostw.*

Ministerstwo Opieki Społecznej podaje do wiadomości charakterystykę epidemiologiczną i kliniczną t. zw. tularemii, należącej do kategorii chorób odzwierzęcych.

Wobec wykrywania coraz to nowych ognisk tularemii w wielu krajach europejskich, a zwłaszcza wobec wystąpienia jej w roku 1936 w Czechosłowacji, w której już notowano z górą 200 przypadków, należy się liczyć z możliwością wystąpienia tej choroby w Polsce.

Tularemia jest chorobą zakaźną, wywołowaną przez zarazek *Bacterium tularense* — wyodrębnioną jako jednostka chorobowa przez Mc. Coy (u zwierząt) i Francisa (u ludzi) w latach 1911 — 1919.

Nazwa choroby, podana przez Francisa, pochodzi od powiatu Tulare (Kalifornia), gdzie wykryto pierwsze przypadki choroby.

Tularemia jest chorobą epizootyczną szerzącą się wśród gryzoniów, żyjących dziko i gromadnie. W Kalifornii i w ogóle w Ameryce Półn., wchodzi tu w rachubę głównie wiewiórki ziemne i różne gatunki dzikich królików, w Rosji europejskiej i azjatyckiej szczury wodne, susły i myszy polne, w Norwegii lemingi i zające, ostatnio (1935 i 1936 r.) w Austrii i w Czechosłowacji zające. Zarazek może się przetrzymać z jednych gatunków zwierząt na inne przez kontakt bezpośredni, jak również przez kleszcze i rozmaite owady kłujące. Zarazek przenosi się na człowieka najczęściej bezpośrednio przez uszkodzoną skórę. Chorują przeważnie osoby mające styczność z chorym zwierzęciem, a więc myśliwi, zwłaszcza zaś sprzedawcy, kucharki itp., zakażający się przy zdejmowaniu skórek.

Objawy chorobowe:

U ludzi tularemia występuje w dwóch postaciach:

1) Postać gruczołowa (częstsza): choroba rozpoczyna się guzkiem (papula) w miejscu wtargnięcia zarazka, najczęściej na skórze, czasem na spojówce oka, wkrótce w miejscu tym powstaje owrzodzenie, po tym następuje zapalenie najbliższych gruczołów. Gruczoły obrzmiewają, stają się bolesne, ropieją, tworzą się przetoki, przez które wydostaje się ropna wydzielina. Objawy ogólne zjawiają się nagle: podwyższona temperatura, dreszcze, osłabienie, mdłości, bóle w różnych okolicach ciała. Gorączka utrzymuje się 2 — 3 tygodnie, czasem zdarzają się nawroty. Postać gruczołowa powstaje zazwyczaj wskutek zakażenia przez skórę lub wskutek ukąszenia przez zakażone owady.

2) Postać tyfoidalna jest rzadsza. Choroba ogranicza się do objawów ogólnych, występuje gorączka, dreszcze, bóle głowy i innych części ciała. W tej postaci zmian miejscowych i objawów swoistych nie ma.

W każdej postaci choroba jest uporczywa, powoduje znaczne wyniszczenie, wyzdrowienie trwa długo. Śmiertelność u ludzi wynosi około 4%, zwierzęta zaś padają masowo.

Rozpoznanie choroby potwierdza się za pomocą prób bakteriologicznych (aglutynacja, zakażenie zwierząt wydzieliną ropną z gruczołów lub ze spojówki). Ważną rolę orientacyjną odegrać może anamneza.

Źródło zakażenia: zwierzęta, głównie gryzonie: dzikie króliki, zające, wiewiórki, szczury wodne, susły i inne. Epizootatia wśród tych zwierząt poprzedza nieraz zjawienie się tularemii wśród ludzi.

Drogi szerzenia: Na człowieka zakażenie przenosi się najczęściej przez ukąszenie owadów (muchy końskiej, kleszcza) lub przez stykanie się z mięsem albo skórkami zakażonych zwierząt, jeżeli skóra człowieka zostanie uszkodzona. Spożycie niedogotowanego mięsa zajęczego lub króliczego, woda zanieczyszczona przez zakażone szczury wodne — również mogą spowodować zakażenie człowieka.

Przenoszenia tularemii z człowieka na człowieka nie stwierdzono.

Okres wylegania waha się od 1 do 10 dni, najczęściej trwa 4 dni.

Okres zakaźności: Zarazek znajduje się we krwi chorego człowieka w ciągu pierwszych dwóch tygodni choroby, nieco dłużej w wydzielinie ze spojówki i z owrzodzenia skórniego, a przez parę miesięcy w gruczołach chłonnych.

Zakaźność much trwa dwa tygodnie, kleszczy przez całą długość ich życia. Ciało gryzoniów w warunkach laboratoryjnych zachowywały zakaźność w ciągu paru lat.

Wrażliwość: Człowiek jest wrażliwy na zakażenie tularemii w każdym wieku. Przechorowanie wywołuje odporność, jednak u odpornego osobnika w razie ponownego zakażenia mogą wystąpić zmiany miejscowe na skórze, lecz bez objawów ogólnych.

Środki zapobiegawcze: Dbałość o czystość rąk, wystrzeżenie się uszkodzeń skóry przy dotykaniu gryzoniów, dokładne gotowanie mięsa zajęczego przed spożyciem, unikanie ukąszeń przez kleszcze i owady, niszczenie gryzoniów w przypadku epidemii.

Ponieważ choroba nie przenosi się z człowieka na człowieka i na owady — stosowanie izolacji jest zbędne, natomiast konieczne jest odkażanie wydzielin z owrzodzeń.

Swoistych środków leczniczych nie ma.

Za Dyrektora Departamentu:

(—) *Dr J. Babecki*
Naczelnik Wydziału

VI. Sprawy ogólnoadministracyjne.

248.

OKÓLNIK Nr 49/37

MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 4 sierpnia 1937 r. Nr Or. 9/1-7

w sprawie zakazu pobierania w urzędach datków na cele społeczne.

Do

Panów: Głównego Inspektora Pracy, Dyrektorów i równorzędnych, dyrektorów i kierowników urzędów i zakładów podległych, instytucyj ubezpieczeń społecznych oraz biur Funduszu Pracy.

Stosownie do okólnika Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1937 r. Nr 20 — zabraniam pobierania od interesantów, w związku z wykonywaniem czynności urzędowych, jakichkolwiek opłat, nie opartych na obowiązujących przepisach.

Pobieranie przez urzędników w czasie urzędowania opłat choćby na cele najbardziej zasługujące na poparcie przyczynić się może do poderwania powagi urzędu (instytucji) przez wyrobienie przekonania, że załatwienie lub przyspieszenie załatwienia sprawy uzależnione jest od opłaty lub jej wysokości na ten czy inny cel, nie mówiąc już o tym, że może narażać urzędników na krzywdzące podejrzenie, jakoby z akcji zbiórkowej wyciągali jakieś dla siebie korzyści. Ponadto czynności, związane z pobieraniem tych opłat, mogą ujemnie wpływać na tok urzędowania.

Za Ministra:

(- -) *Dr E. Piestrzyński*
Podsekretarz Stanu

249.

PISMO OKÓLNE

MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dn. 4 sierpnia 1937 r. Nr W. 1/88-7

w sprawie odpowiedzialności za wypadki w związku z przygotowaniem lub prowadzeniem opl.

Do

Panów wojewodów i Pana komisarza rządu na m. st. Warszawę.

Wobec napływających do Ministerstwa Opieki Społecznej zapytań, kto ma pokrywać koszty leczenia i zaopatrzenia na wypadek nie-

zdolności do pracy z tytułu uszkodzeń, doznanych w związku z przygotowaniem lub przeprowadzeniem obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej (opl.), Ministerstwo wyjaśnia, że do czasu uregulowania tej kwestii przez rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 15 marca 1934 r. o obronie przeciwlotniczej i przeciwgazowej — art. 5 pkt 13 — (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 742), sprawa ta została na razie unormowana w następujący sposób:

Prawo do świadczeń wypadkowych przysługuje na podstawie ustawy o ubezpieczeniu społecznym tym pracownikom, którzy zostali użyty przez pracodawcę do przygotowań z zakresu opl. w wykonaniu nałożonego na pracodawcę obowiązku przygotowania zakładu pracy, lub obiektów z nim związanych do potrzeb opl.

Ministerstwo zaznacza równocześnie, że przyznanie pracownikom świadczeń ubezpieczeniowych z tytułu wypadków, jakim ulegną przy zajęciach (czynnościach), wykonywanych w ramach przygotowań opl., nie będzie mogło mieć miejsca w przypadkach, gdy pracownik wykonywa te zajęcia nie na podstawie poleceń pracodawcy i nie w zakresie, mającym na celu obronę danego zakładu pracy lub obiektów, z którymi zakład ten jest związany (art. 6 ust. (1) pkt 3 i pkt 6 ustawy z dnia 15 marca 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 742), a tylko z tytułu przynależności do związków lub organizacji, o których mowa w art. 6 ust. (1) pkt 5 cytowanej ustawy.

Za Ministra:

(—) *Dr E. Piestrzyński*
Podsekretarz Stanu

250.

PISMO OKÓLNE

MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 4 sierpnia 1937 r. Nr Bd. 35/78-7

w sprawie podatku specjalnego i dochodowego od wynagrodzeń komisarzy ubezpieczalni społecznych

Do

Panów: Komisarza i Naczelnego Dyrektora Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Komisarzy i Dyrektorów ubezpieczalni społecznych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Opieki Społecznej, iż niektóre ubezpieczalnie społeczne nie potrącają z wynagrodzeń komisarzy

podatku dochodowego i specjalnego, uważając, że wynagrodzenie komisarzy nie podpada pod pojęcie dochodu w rozumieniu ustawy o państwowym podatku dochodowym.

W związku z tym Ministerstwo Opieki Społecznej zawiadamia, iż, zgodnie z wyjaśnieniem Ministerstwa Skarbu z dnia 24 lipca 1937 r. Nr D. V. 23934/2/37, wynagrodzenie komisarzy podlega opodatkowaniu zarówno w myśl ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz.

U. R. P. z 1934 r. Nr 76, poz. 715) w brzmieniu obowiązującym, jak i na podstawie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o specjalnym podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszków publicznych (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 503).

Dyrektor Gabinetu:

(—) Z. Dworzańczyk

VII. R ó ż n e.

251.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 lipca 1937 r.

o sposobie kwalifikowania urzędników państwowych.

(Dz. U. R. P. z dnia 22 lipca 1937 r. Nr 55, poz. 429).

Na podstawie art. 20 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 737) zarządza się, co następuje:

§ 1. (1) Kwalifikowanie urzędników państwowych obejmuje sporządzanie corocznych ocen kwalifikacyjnych i prowadzenie list kwalifikacyjnych.

(2) Kwalifikowaniu nie podlegają: 1) urzędnicy, zajmujący stanowiska kierownicze, które określa Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z właściwą władzą naczelną, w biurach Sejmu i Senatu — Marszałek Sejmu bądź Marszałek Senatu, w Kontroli Państwowej — Prezes Najwyższej Izby Kontroli, 2) urzędnicy pozostający w stanie nieczynnym oraz 3) urzędnicy i praktykanci, którzy z jakiegokolwiek powodu nie pełnili służby dłużej niż 6 miesięcy w w ciągu roku kalendarzowego.

§ 2. (1) Ocena kwalifikacyjna składa się z opinii wydanej przez osobę, powołaną do sprawowania bezpośrednio nadzoru służbowego, i z opinii drugiej, wydanej przez osobę wykonującą nadzór pośredni; w przypadkach, gdy w myśl tej zasady przełożonym pośrednim, powołanym do wydania drugiej opinii, byłby minister, ocenę kwalifikacyjną stanowi jedna opinia bezpośredniego przełożonego. Ocenę kwalifikacyjną dla urzędników, których bezpośrednim przełożonym jest minister, stanowi opinia ministra.

(2) W zakresie umiejętności fachowych oprócz opinii przełożonych służbowych (ust. (1)) wydaje fachową opinię urzędnik, posiadający

odpowiednie wykształcenie fachowe, który z ramienia władzy przełożonej sprawuje nad kwalifikowanym nadzór w sprawach związanych z jego specjalnością. Przepisu tego nie stosuje się w przypadkach, gdy przełożeni służbowi lub jeden z nich posiadają takie wykształcenie fachowe jak kwalifikowany.

(3) Jeżeli w ciągu roku kalendarzowego zajdzie z jakichkolwiek powodów (przeniesienie, delegacja, choroba itp.) zmiana osób, wykonujących nadzór bezpośredni lub pośredni nad kwalifikowanym, powołane do wydania opinii są te osoby, które w danym roku sprawowały nad nim nadzór przynajmniej przez sześć miesięcy. Te zaś osoby, które wykonywały nadzór służbowy krócej, niż sześć miesięcy, a dłużej niż trzy miesiące, powinny na żądanie przełożonych służbowych (ust. (1)) wydać krótką opinię w zakresie w jakim kwalifikowany dał się poznać.

(4) Opinie, przewidziane w ust. (2) i (3), będą brane pod uwagę przy wydawaniu opinii przełożonych służbowych (ust. (1)) i będą złączone z oceną kwalifikacyjną.

(5) Właściwe władze naczelne wydają dla podległych im działów zarządu państwowego zarządzenia ustalające szczegółowo uprawnienia do wydawania opinii według zasad paragrafu niniejszego.

§ 3. Ocenę kwalifikacyjną ustala się w następujących stopniach:

1) dobra, jeżeli urzędnik (praktykant) pod każdym względem czyni zadość wymaganiom służby i wyróżnia się skutecznym dążeniem do udoskonalenia wyników swej pracy,

2) dostateczna, jeżeli na ogół odpowiada on wymaganiom służby, lecz nie wybija się ponad przeciętną miarę;

3) niedostateczna, jeżeli nie czyni zadość wymaganiom służby.

§ 4. (1) Opinie przełożonych służbowych (§ 2 ust. (1)) powinny w konkluzji podawać stopień oceny kwalifikacyjnej, na który zdaniem opiniującego kwalifikowany zasługuje.

(2) Jeżeli wydane opinie różnią się w stopniu oceny kwalifikacyjnej, wówczas decydująca o stopniu oceny jest opinia osoby sprawującej nadzór pośredni.

§ 5. (1) O niedostatecznej ocenie kwalifikacyjnej władza służbowa zawiadamia pisemnie kwalifikowanego urzędnika, który może wnieść w drodze służbowej odwołanie do kierownika władzy naczelnej; prawo to służy również urzędnikom władz naczelnych.

(2) Kierownik władzy naczelnej lub upoważniony przezeń urzędnik tej władzy rozstrzyga odwołanie po rozważeniu wniosku komisji (ust. (3)) i w razie uwzględnienia odwołania ustala stopień oceny kwalifikacyjnej.

(3) Komisje do rozpatrywania odwołań wyznacza kierownik władzy naczelnej spośród podległych mu urzędników. Komisja składa się z przewodniczącego i dwóch członków. Przewodniczącym lub członkiem komisji nie może być urzędnik, który wydał opinię stanowiącą podstawę do ustalenia niedostatecznej oceny kwalifikacyjnej ani też żaden z podległych mu urzędników. W dziale Ministerstwa Spraw Wojskowych przewodniczącymi i członkami komisji mogą być oficerowie, a w dziale Ministerstwa Sprawiedliwości — sędziowie i prokuratorzy.

(4) O rozstrzygnięciu odwołania władza służbowa zawiadamia pisemnie urzędnika.

(5) Tryb postępowania w sprawach unormowanych w paragrafie niniejszym w stosunku do urzędników biur Sejmu i Senatu ustalają zarządzenia Marszałka Sejmu bądź Marszałka Senatu, w stosunku zaś do urzędników Kontroli Państwowej — zarządzenie Prezesa Najwyższej Izby Kontroli.

(6) Przepisów paragrafu niniejszego nie stosuje się do praktykantów.

§ 6. Urzędnik, który otrzymał po raz pierwszy ocenę niedostateczną, powinien być przeniesiony na inne stanowisko służbowe, podlegające nadzorowi innych przełożonych, jeżeli odpowiednie stanowisko w danym dziale służby istnieje, a urzędnik wnieść prośbę o to przeniesienie. Przepisu tego nie stosuje się do praktykantów.

§ 7. Listy kwalifikacyjne prowadzą władze naczelne oraz władze bezpośrednie podległe władzom naczelnym. Szczegółową właściwość do prowadzenia list kwalifikacyjnych ustalają władze naczelne.

§ 8. Prezes Rady Ministrów wydaje szczegółowe instrukcje o sposobie sporządzania ocen i sposobie prowadzenia list kwalifikacyjnych oraz ustala wzory odpowiednich formularzy, z uwzględnieniem odrębności zachodzących w poszczególnych działach zarządu państwowego i rodzajach służby. Instrukcje takie dla biur Sejmu i Senatu wydają Marszałek Sejmu bądź Marszałek Senatu, a dla Kontroli Państwowej — Prezes Najwyższej Izby Kontroli.

§ 9. (1) Lista kwalifikacyjna oraz wszystkie dokumenty i czynności związane z kwalifikowaniem mają charakter poufny.

(2) Osoby, wydające opinię kwalifikacyjną, mają pod rygorem odpowiedzialności służbowej przestrzegać sumiennosci i bezstronności w ich formułowaniu.

§ 10. Przepisów rozporządzenia niniejszego nie stosuje się do Szefa i urzędników Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

(—) *Stawoj Sładkowski*

252.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 lipca 1937 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej.

(Dz. U. R. P. z dnia 29 lipca 1937 r. Nr 57, poz. 449).

Na podstawie art. 11 i 119 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 663), zmienionym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 791), wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 1 lit. a) otrzymuje brzmienie następujące:

„a) zakłady naukowe, objęte ustawą z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 247), tudzież te, na które w drodze późniejszych aktów ustawodawczych zostały rozciągnięte przepisy ustawy o szkołach akademickich, nadto Państwowe Konserwatorium Muzyczne w Warszawie, Centralny Instytut Wychowania Fizycznego imienia Pierwszego Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego, Oficerska Szkoła Topografów (o kursie 2-letnim, zlikwidowana w 1926 r.), Wyższa Szkoła Instytutu Naukowo - Badawczego Europy Wschodniej w Wilnie, obecnie Szkoła Nauk Politycz-

nych w Wilnie, Wyższa Szkoła Dziennikarska w Warszawie, Szkoła Nauk Politycznych w Warszawie, Wyższa Szkoła Handlu Zagranicznego we Lwowie, Wyższe Studium Handlowe w Krakowie, Wyższa Szkoła Handlowa w Poznaniu, Trzyletnie Kursy Handlowe Żeńskie Siemiradzkiej, Szkoła Mechaniczno - Techniczna H. Wawelberga i Rotwanda w Warszawie, obecnie Państwowa Wyższa Szkoła Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. H. Wawelberga i S. Rotwanda w Warszawie, Państwowa Wyższa Szkoła Budowy Maszyn i Elektrotechniki w Poznaniu, Państwowa Wyższa Szkoła Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie, Państwowa Szkoła Ogrodnictwa w Poznaniu i Szkoła Morska w Tczewie, obecnie Państwowa Szkoła Morska w Gdyni,";

2) w § 4 ust. A lit. b) otrzymuje brzmienie następujące:

„b) przy studiach prawniczych, politycznych, ekonomicznych i społecznych:

1) świadectwo z trzech egzaminów rządowych: prawno - historycznego, sądowego i politycznego, złożonych przed jedną z komisji egzaminacyjnych przy uniwersytetach,

2) świadectwa z egzaminu końcowego na wydziałach prawnych uniwersytetów, 3) dyplomu magistra praw w jednym z uniwersytetów, 4) dyplomu magistra ekonomii w Uniwersytecie Poznańskim, 5) świadectwa z końcowego egzaminu państwowego dla absolwentów nauk prawnych uniwersytetów obcych, otrzymanego na wydziale prawa i nauk politycznych Uniwersytetu Warszawskiego lub na wydziale prawa i nauk społecznych Uniwersytetu Stefana Batołego w Wilnie, 6) dyplomu wydziału Nauk Politycznych i Społecznych Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie, uzyskanego przez słuchaczy rzeczywistych, posiadających świadectwo dojrzałości, bądź przyjętych na podstawie zezwolenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, udzielonego w myśl art. 52 ust. (2) ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389) po złożeniu egzaminu na podstawie przepisów, zatwierdzonych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Komisji, zatwierdzonej przez tegoż Ministra, bądź też w Komisji z udziałem delegata Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, lub dyplomu magistra nauk ekonomiczno-społecznych, 7) dyplomu Szkoły Nauk Politycznych w Warszawie, uzyskanego przez słuchaczy rzeczywistych, posiadających świadectwa dojrzałości bądź przyjętych na podstawie zezwolenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, udzielonego w myśl art. 52 ust. (2) ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389) po złożeniu egzaminu na podstawie przepisów zatwierdzonych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Komisji, zatwierdzonej przez tegoż Ministra, 8) dyplomu

ukończenia Wyższej Szkoły Instytutu Naukowo - Badawczego Europy Wschodniej, bądź Szkoły Nauk Politycznych w Wilnie, 9) dyplomu ukończenia Wyższej Szkoły Dziennikarskiej w Warszawie, uzyskanego przez słuchaczy rzeczywistych, przyjętych na podstawie świadectwa dojrzałości szkoły średniej ogólnokształcącej bądź zezwolenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, udzielonego w myśl art. 52 ust. (2) ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389),";

3) w § 4 ust. A lit. d) otrzymuje brzmienie następujące:

„d) przy studiach filozoficznych:

1) świadectwa egzaminu naukowego na nauczyciela szkół średnich, złożonego przed jedną z państwowych komisji egzaminacyjnych, 2) dyplomu magistra filozofii w jednym z uniwersytetów, 3) dyplomu doktora filozofii w jednym z uniwersytetów, 4) dyplomu ukończenia Wydziału Humanistycznego, Matematyczno-Przyrodniczego lub Pedagogicznego Wolnej Wszechnicy Polskiej, uzyskanego przez słuchaczy rzeczywistych, posiadających świadectwo dojrzałości, bądź przyjętych na podstawie zezwolenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, udzielonego w myśl art. 52 ust. (2) ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389), po złożeniu egzaminu na podstawie przepisów, zatwierdzonych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Komisji, zatwierdzonej przez tegoż Ministra, bądź w Komisji z udziałem delegata Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego lub dyplomu magistra filozofii, 5) dyplomu Wydziału Nauk Humanistycznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, uzyskanego po zdaniu egzaminu przed Komisją egzaminacyjną przy wydziale, w składzie zatwierdzonym przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego,";

4) w § 4 przy końcu ust. A kropkę zastępuje się przecinkiem oraz dodaje się nową lit. n) w brzmieniu następującym:

„n) przy studiach w Centralnym Instytucie Wychowania Fizycznego imienia Pierwszego Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego — dyplom trzyletnich studiów.“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

(—) *Stawoj Składkowski*

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:

(—) *Świętoślowski*

KOMUNIKATY

253.

W sprawie kursu higieny publicznej dla lekarzy.

Ministerstwo Opieki Społecznej organizuje w roku bieżącym w Państwowej Szkole Higieny w Warszawie kurs higieny publicznej dla lekarzy.

Kurs trwać będzie 6 miesięcy, a mianowicie od 1 października 1937 r. do 31 marca 1938 r.

Kandydaci, zgłaszający się na kurs, mogą się ubiegać o przyznanie im przez Ministerstwo Opieki Społecznej — na czas trwania kursu — stypendium pod warunkiem jednakże, iż złożą zobowiązanie, że po ukończeniu kursu pozostaną na żądanie Ministerstwa Opieki Społecznej przynajmniej przez dwa lata w państwowej służbie zdrowia na zasadach ogólnych, określonych ustawą o państwowej służbie cywilnej, a to pod rygorem zwrotu otrzymanego stypendium.

Stypendium będzie wynosić — 210 (dwieście dziesięć) zł miesięcznie.

O przyznanie stypendium mogą się ubiegać kandydaci do 35 roku życia, którzy posiadają co najmniej rok służby na stanowiskach lekarzy okręgowych (rejonowych) względnie miejskich lub trzyletnią praktykę lekarską.

Podania o dopuszczenie na kurs, a ewentualnie i o przyznanie stypendium, należy wnosić do właściwych ze względu na miejsce zamieszkania, urzędów wojewódzkich w nieprzekraczalnym terminie do dnia 1 września 1937 r. Do podania należy dołączyć krótki życiorys, oraz odpisy dowodów, należycie uwierzytelnionych, stwierdzających:

- 1) wiek kandydata,
- 2) posiadanie obywatelstwa polskiego,
- 3) ukończenie studiów lekarskich,
- 4) posiadanie prawa wykonywania praktyki lekarskiej,
- 5) stosunek do służby wojskowej,
- 6) oraz zaświadczenia (względnie odpisy zaświadczeń), dotyczące pracy zawodowej w instytucjach publicznych lub prywatnych.

Ponadto należy w podaniu wskazać dokładny adres kandydata, oraz przynajmniej dwie bardziej znane osoby, które mogłyby udzielić opinii o kandydacie.

Lekarze powiatowi, ubiegający się o przyjęcie na kurs, składają w drodze służbowej tylko podania.

W czasie pobytu na kursie w Państwowej Szkole Higieny uczestnicy kursu będą mogli korzystać z bursy, istniejącej przy tej szkole, za zwrotem kosztów utrzymania w wysokości 4 zł dziennie.

254.

W sprawie czasopisma

„Pielęgniarka Polska“.

Nakładem Polskiego Stowarzyszenia Pielęgniarek Zawodowych jest wydawany miesięcznik pod tytułem „Pielęgniarka Polska“, jedyne czasopismo polskie przeznaczone specjalnie dla pielęgniarek.

Celem jego jest przede wszystkim ułatwienie pielęgniarkom kształcenia się i pogłębiania wiedzy zawodowej oraz informowanie ich o rozwoju różnych dziedzin pracy i życia pielęgniarskiego.

Pielęgniarki, przygotowujące się do egzaminu państwowego, przewidzianego w ustawie o pielęgniarstwie, znajdują w „Pielęgniarce Polskiej“ bogaty materiał pomocniczy. W roku bieżącym pomieszczone są m. in. szczegółowe opisy wykonywania zabiegów, wyszczególnionych w programie egzaminów pielęgniarskich, załączonym do rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 17 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 229).

Z tych względów „Pielęgniarka Polska“ zasługuje na rozpowszechnienie; zwłaszcza powinny się nią zainteresować instytucje, zatrudniające personel pielęgniarski.

Redakcja i administracja „Pielęgniarki Polskiej“ mieści się w Krakowie, ul. Św. Krzyża 11.

Cena prenumeraty wynosi 6 zł rocznie, 2 zł kwartalnie i 70 gr miesięcznie. Konto P. K. O. — 409.450.

255.

ZMIANY PERSONALNE

w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Opieki Społecznej, w urzędach i zakładach podległych.

Przyjęci:

Stanisława Pietruczuk — z dniem 1.VIII. 1937 r. w charakterze kontr. maszynistki w Zarządzie Centralnym.

Mgr Henryk Szczekocki — z dniem 15.VII. 1937 r. w charakterze kontr. referendarza od 39 obwodu Inspekcji Pracy w Białej.

Mgr Stanisław Byczkowski — z dniem 1.VII. 1937 r. w charakterze kontr. asystenta do filii Państwowego Zakładu Higieny w Gdyni,

Mgr Władysław Szewczyk — z dniem 1.VIII. 1937 r. w charakterze kontr. asystenta do filii Państwowego Zakładu Higieny w Lublinie,

Kazimierz Kostrzewski — z dniem 15.VII. 1937 r. w charakterze kontr. praktykanta do Państwowego Zakładu Higieny.

Irena Kuleszanka — z dniem 1.VIII. 1937 r. w charakterze kontr. pom. kanc. do filii Państwowego Zakładu Higieny w Łucku.

Zmiany

(przeniesienia na inne miejsca służbowe, zmiana stanowiska — tytułu, zmiana charakteru stosunku służbowego):

Dr Adam Żurkowski, p. o. inspektora urzędu wojewódzkiego w Lublinie — z dniem 26.VII. 1937 r. przeniesiony do urzędu wojewódzkiego w Nowogrodzku na stanowisko p. o. naczelnika wydziału pracy, opieki i zdrowia,

Mgr Stefan Reymond, kontr. referendarz, p. o. podinspektora pracy II okręgu Inspekcji Pracy w Warszawie — z dniem 21.VII. 1937 r. przeniesiony do 19 obwodu Inspekcji Pracy w Radomiu na stanowisko p. o. obwodowego inspektora pracy,

Wacławowi Walewskiemu, prow. podref. XI okręgu Inspekcji Pracy w Toruniu — z dniem 1.VIII. 1937 r. powierzono pełnienie obowiązków podinspektora pracy,

Ignacemu Cwirzewiczowi, prow. podref. I okręgu Inspekcji Pracy w Warszawie — z dniem 1.VIII. 1937 r. powierzono pełnienie obowiązków podinspektora pracy,

Dr Edwardowi Pastorowi, prow. referend. III okręgu Inspekcji Pracy w Łodzi — z dniem 1.VIII. 1937 r. powierzono pełnienie obowiązków podinspektora pracy,

Wawrzyńcowi Sobkowiakowi, kontr. referend. IV okręgu Inspekcji Pracy w Kielcach — z dniem 1.VIII. 1937 r. powierzono pełnienie obowiązków podinspektora pracy,

Dr Izabela Cwojdzńska, kontr. referend. 25 obwodu Inspekcji Pracy w Sosnowcu — z dniem 1.VIII. 1937 r. mianowana prow. referendarzem,

Dr Władysław Dobrzaniecki, kontr. ordynator Państwowego Szpitala Powszechnego we Lwowie — z dniem 1.VIII. 1937 r. mianowany prow. ordynatorem,

Mgr Irena Gutewiczówna, kontr. sekr. adm. urzędu wojewódzkiego w Kielcach — z dniem 1.VIII. 1937 r. mianowana prow. referendarzem.

Zwolnieni:

Mgr Juliusz Chmielewski, kontr. sekr. adm. urzędu wojewódzkiego w

Toruniu — z dniem 31.VII. 1937 r. zwolniony na własną prośbę.

Dr Mieczysław Kwaśniewski, lek. prow. starostwa powiatowego w Drohobyczu — z dniem 31.VII. 1937 r. przeniesiony w stan spoczynku (na własną prośbę),

Dr Julian Popiel, kontr. lek. pow. starostwa powiatowego w Zbarażu, zwolniony z dniem 31.VII. 1937 r.

Dr Stanisław Mroczkowski, okręgowy inspektor pracy przy X okręgu — z dniem 22.VII. 1937 r. odwołany ze stanowiska polskiego komisarza do spraw pracy na Górnym Śląsku (w związku z wygaśnięciem polsko - niemieckiej konwencji górnośląskiej).

Zmiany na stanowiskach delegatów Ministra Opieki Społecznej do ubezpieczalni społecznych.

Koplewski Leon — odwołany z dniem 31 lipca 1937 r. ze stanowiska delegata Ministra Opieki Społecznej do Ubezpieczalni Społecznej w Kutnie.

Zmiany na stanowiskach dyrektorów ubezpieczalni społecznych.

Zakrzewski Stanisław — zwolniony z dniem 31 lipca 1937 r. ze stanowiska p. o. dyrektora Ubezpieczalni Społecznej w Grodzisku Wlkp.

Janiakowi Ludwikowi — powierzono z dniem 1 sierpnia 1937 r. pełnienie obowiązków (p. o.) dyrektora Ubezpieczalni Społecznej w Grodzisku Wlkp.

Zmiany na stanowiskach lekarzy naczelnych ubezpieczalni społecznych:

dr Dackiewicz Konrad — zaangażowany z dniem 16 lipca 1937 r. na stanowisko pełniącego obowiązki (p. o.) lekarza naczelnego Ubezpieczalni Społecznej w Ciechanowie.

dr Gruszecki Wojciech — zaangażowany z dniem 16 lipca 1937 r. na stanowisko pełniącego obowiązki (p. o.) lekarza naczelnego Ubezpieczalni Społecznej w Gdyni.

dr Michałowicz Narcyz — zaangażowany z dniem 16 lipca 1937 r. na stanowisko pełniącego obowiązki (p. o.) lekarza naczelnego Ubezpieczalni Społecznej w Grudziądzu.

256.

Zbiór układów zbiorowych pracy.

W okresie od 20 lipca do 5 sierpnia 1937 r. wydano Nr Nr 7 i 8 „Zbioru układów zbiorowych pracy“ o treści następującej:

Nr 7 z dnia 26 lipca 1937 r.

Poz. 35. Rozporządzenie M. O. S. z dn. 21.VII. 1937 r. o nadaniu mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych na obszarze m. st. Warszawy i najbliższej okolicy orzeczeniu Komisji Rozjemczej z dn. 29.IV. 1937 r.

Poz. 36. Rozporządzenie M. O. S. z dn. 21.VII. 1937 r. o nadaniu mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych na obszarze m. Krakowa i okolicy orzeczeniu Komisji Rozjemczej z dn. 30.IV. 1937 r.

Poz. 37. Rozporządzenie M. O. S. z dn. 21.VII. 1937 r. o nadaniu mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych na obszarze m. Lwowa orzeczeniu Komisji Rozjemczej z dn. 27.IV. 1937 r.

Poz. 38. Rozporządzenie M. O. S. z dn. 21.VII. 1937 r. o nadaniu mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych na obszarze m. Łodzi orzeczeniu Komisji Rozjemczej z dn. 7.V. 1937 r.

Poz. 39. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z dn. 1.VII. 1937 r., ustalające warunki pracy i płacy dla dozorców domowych na obszarze m. st. Warszawy na rok służbowy 1937/38.

Poz. 40. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z dn. 5.VI. 1937 r., ustalające warunki pracy i płacy dla dozorców domowych na obszarze m. Kalisza na rok służbowy 1937/38.

Poz. 41. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z dn. 9.VI. 1937 r., ustalające warunki pracy i płacy dla dozorców domowych na obszarze m. Wielunia na rok służbowy 1937/38.

Nr 8 z dnia 3 sierpnia 1937 r.

Poz. 42. Zarządzenie M. O. S. z dn. 22.VII. 1937 r. w sprawie poddania zatargu zbiorowego w przemyśle włókienniczym na obszarze m. Łodzi rozstrzygnięciu komisji rozjemczej.

Poz. 43. Zarządzenie Kom. Demob. dla obszaru woj. pomorskiego, m. i pow. Bydgoszcz, m. i pow. Inowrocław, oraz powiatów szubińskiego i wyrzyskiego z dn. 22.VII. 1937 r. o nadaniu mocy obowiązującej orzeczeniu Komisji Pojednawczo - Rozjemczej w Gdyni z dn. 4.V. 1937 r. w sprawie warunków pracy i płacy w piekarniach i przedsiębiorstwach piekarskich na obszarze m. Gdyni.

Poz. 44. Zarządzenie Kom. Demob. dla obszaru woj. pomorskiego, m. i pow. Bydgoszcz, m. i pow. Inowrocław oraz powiatów szubińskiego i wyrzyskiego z dn. 22.VII. 1937 r. o nadaniu mocy obowiązującej orzeczeniu Komisji Pojednawczo - Rozjemczej w Gdyni z dn. 20.VII. 1937 r. w sprawie warunków pracy i płacy w zawodzie blacharskim na obszarze m. Gdyni.

Poz. 45. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z dn. 1.VII. 1937 r., ustalające warunki pracy i płacy dozorców domowych na obszarze m. Kielc na rok służbowy 1937/38.

ZAMÓWIENIA I WPLATY NALEŻY KIEROWAĆ POD ADRESEM
MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ, WARSZAWA, UL. DŁUGA 38/40.

NAKLADEM MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

TŁOCZONO CZCIONKAMI Drukarni Państwowej, Miodowa 22, Nr 91750.
